

Phụng
Hoàng
Thần

HỒI 1

Phụng Hoàng thành phát sinh biến cố

Tại phía nam thành Kim Lăng có một khu mồ mả ngổn ngang kêu bằng Loạn Táng Cương. Khu này cách Phụng Hoàng đài không xa mấy. Nơi đây chôn táng những người cùng nghèo ở tha phương bất hạnh qua đời.

Trải qua bao nhiêu năm những mồ mả này phần nhiều vô chủ, cả đến tấm bia cũng không có, khiến du khách không khỏi buồn rầu thăm đăm.

Xuân thu nhị tế hương khói vắng tanh. Chỉ ngày gặp tết Trung Nguyên, những người hiếu thiện mời sư đến siêu độ cùng thí thực, chẳng một thân nhân nào vắng lai tảo mộ.

Mới đây trên Loạn Táng Cương lại thêm ba chục ngôi mả mới do quan nha phái người mai táng. Trong đám hơn ba chục ngôi mộ này chỉ có hai ngôi có bia đá trên khắc "La Phù Đại Hiệp Thiết Lạp Ông chi mộ" và "Tiêu Dương Đại Hiệp Phạm Minh Truyền chi mộ" phía dưới chỉ khắc mấy chữ: Người chịu ơn kính lập. Hiển nhiên họ đã ngấm ngấm dựng bia.

Ba mươi mấy ngôi mả này táng chưa lâu thì gặp tiết Thanh Minh. Ngoài nội hoa Đỗ Quyên nở đầy giàn, tro tiền giấy bay khắp mặt đất.

Đỗ Phủ đời nhà Đường đã có bài thơ vịnh tiết Thanh Minh:

*Thanh Minh lại gặp tiết mưa phùn,
Để khách qua đường dạ héo hon.
Uớm hỏi tửu gia đâu có tá?
Mục đồng tay trở Hạnh Hoa Thôn.*

Tết Thanh Minh lần này trời chẳng vân mây, gió xuân hòa ấm. Khắp nơi mùi hoa thơm ngát, khách du xuân tảo mộ tấp nập ngoài đường.

Đặc biệt trong đám du khách có một thanh niên lưng đeo trường kiếm, tay cầm hương nén cúi đầu lầm lũi bước đi, tiến thẳng vào Loạn Táng Cương.

Thanh niên đứng giữa đám mả mới, ngừng đầu đảo mắt nhìn quanh tựa hồ quan sát điều gì, vẻ mặt rất khẩn trương.

Một lát sau, bỗng nhiên nghe chàng tự nói một mình:

- Mặc kệ họ, họ có đến thì ta liều mạng với họ.

Có lẽ chàng chưa phát giác ra động tịnh gì liền tiến lại gần phía hai ngôi mộ Thiết Lạp Ông và Phạm Minh Truyền. Chàng đốt giấy thắp hương thi hành đại lễ, miệng lâm râm khẩn khứa:

- Kính hai vị lão ân công! Vãn bối chịu ơn nhị vị cứu sống. Kiếp này không thể báo đền, vậy cứ xuân thu nhị tế, vãn bối chẳng quản đường xa muôn dặm, không sợ địch nhân hung tàn, mạo hiểm đến đây khấu đầu...

Chàng khẩn xong đứng dậy nói tiếp:

- Nhị vị lão ân công! Vãn bối không hiểu nhị vị còn con cháu gì nữa chẳng? Nếu nhị vị có linh thiêng xin báo mộng cho hay. Vãn bối còn sống ngày nào quyết tìm cho thấy con cháu nhị vị lạc lõng nơi đâu?

Dứt lời chàng toan trở gót ra đi thì đột nhiên trong bóng tối vọng ra tiếng cười nhạt.

Thanh niên giựt mình kinh hãi, xoay tay rút trường kiếm, miệng quát hỏi:

- Ai?

Phía tây Loạn Táng Cương đột nhiên xuất hiện năm quái nhân che mặt. Tên nào tay cũng cầm trường kiếm, một tên đáp:

- Đại gia vâng lệnh coi giữ phần mộ Thiết Lạp Ông. Người là ai?

Thanh niên đồng dặc:

- Thiếu gia đi không đổi họ, ngồi chẳng đổi tên Tư Mã Quan là mỗ.

Người che mặt kia nghe nói bất giác lùi lại một bước cười khanh khách nói:

- Té ra là đại kiếm nổi tiếng hai miền Nam, Bắc.

Tư Mã Quan cười lạt nói:

- Ai pháí các vị tới đây thủ mộ?

Người che mặt lắc đầu đáp:

- Tử Dương kiếm khách! Người đã biết rồi còn hỏi làm chi?

Tư Mã Quan cả giận nói:

- Thiếu gia sẽ có thủ đoạn bắt buộc người phải cung khai...

Chàng vừa dứt lời đã phóng kiếm như rồng bay, vừa quát vừa xông lại.

Năm người che mặt liền tán ra rồi bao vây chàng vào giữa.

Tư Mã Quan một mình chọi với năm người mà không nao núng, vẫn nắm được tiên cơ, công nhiều hơn thủ.

May ở Loạn Táng Cương ít người đến tảo mộ nên cuộc chiến đấu khốc liệt không làm cho cư dân hoảng sợ.

Trường ác đấu kéo dài chừng hơn một giờ, đưa đến kết quả bốn người trong năm tên che mặt té xuống. Chỉ còn tên thủ lĩnh cũng bị hai nhát kiếm thương liền liền mạng tán công mấy chiêu rồi chạy trốn về phía tây nam.

Tư Mã Quan khi nào để hấn sống sót. Chàng quát to một tiếng bằng mình rượt theo, nhất quyết không chịu buông tha.

Người che mặt dường như biết mình khó trốn thoát, liền há miệng hú lên một tiếng dài.

Tư Mã Quan biết là hấn phát hiệu để cầu viện, càng đuổi theo rất gấp.

Người che mặt chạy trốn đến bờ sông, Tư Mã Quan thấy vậy cả mừng, vung kiếm nhảy xổ tới, miệng quát lớn:

- Nạp mạng đi thôi!

Ngờ đâu sau gốc cây một bờ sông có một lão già che mặt bật lên tiếng cười âm trầm nói:

- Hậu sinh tiểu bối! Sao người dám khoe tài trước mặt lão phu.

Tư Mã Quan vừa ngó thấy lão lập tức thâu chiêu lùi lại, lớn tiếng hỏi:

- Các hạ là ai?

Lão già che mặt cất giọng trầm trầm hỏi lại:

- Nếu lão phu có thể cho người hay thì đã không cần gặp mặt nữa.
Tiểu tử! Giữa Thiết Lạp Ông và người có mối liên quan thế nào?

Tư Mã Quan cười lạt đáp:

- Cái đó các bất tất phải hỏi làm chi?

Lão che cười khàn khạch nói:

- Chắc người không phải là con cháu Thiết Lạp Ông?

Đại hán che mặt kia vừa thở vừa nói:

- Thưa điện chúa! Gã là Tử Dương Kiếm Khách Tư Mã Quan mới nổi tiếng giang hồ mấy năm nay.

Lão già che mặt quát:

- Im đi!

Hiển nhiên đại hán gọi lão bằng điện chúa đã làm cho lão tức giận.

Lão quay lại bảo Tư Mã Quan:

- Tiểu tử! Vị đường chúa này đã tiết lộ thân phận của lão phu thì nhất định người phải chết.

Tư Mã Quan cả giận chống kiếm xông lại tấn công.

Lão già che mặt đột nhiên cười khàn khạch nói:

- Coi kiếm phong cũng biết người là hạng hậu bối mới quật khởi.
Đáng tiếc người giao kết với Thiết Lạp Ông là người đáng chết rồi.

Lão già che mặt tay không lạng mình né tránh khỏi chiêu kiếm của Tư Mã Quan, đồng thời vung chưởng chênh chếch đánh tới.

Lão nói:

- Lão phu ít khi động thủ với ai, bữa nay gặp tiết Thanh Minh, giỡn chơi với người mấy chiêu cho vui.

Tư Mã Quan thấy chưởng kinh của lão nặng như núi biết là gặp tay cao thủ phi thường. Chàng liền đề tụ đến mười hai thành công lực để xử tuyệt chiêu, liều mạng tấn công.

Lão che mặt cũng không dám coi thường. Bóng chưởng đánh ra như một tấm lưới dày đặc. Đồng thời lão ngó đại hán che mặt quát:

- Nhị đường chúa! Còn coi gì nữa? Sao không chạy về thu thập thi thể?

Đại hán dạ một tiếng rồi chạy vào Loạn Táng Cương.

Tư Mã Quan đánh liền một hơi ngoài ba mươi chiêu mà chẳng chiếm được chút thượng phong nào, lại lâm vào tình trạng sống chết đến nơi.

Lão già che mặt bật tiếng cười âm trầm nói:

- Tiểu tử! Lực lượng của ngươi hãy còn kém phần hỏa hầu. Lão phu không đùa giỡn với ngươi nữa. Coi chừng! Lão phu ra chiêu này để lấy mạng ngươi đó.

Dứt lời lão phát tay áo quanh đi một vòng như điện chớp quán lấy trường kiếm của Tư Mã Quan khiến cho chàng toàn thân chấn động, lại hết đường tiến thoái. Tiếp theo lão giơ tay mặt lên, bàn tay đỏ như máu. Nhất là năm ngón đỏ rực tựa than hồng, khoằm khoằm như móc câu từ từ chụp xuống đầu Tư Mã Quan. Đồng thời lão bật tiếng cười lạnh lẽo âm trầm:

- Chết nè!

Tư Mã Quan biết mình sống không được nữa, nhưng tuyệt không lộ vẻ van xin, chàng nhắm mắt chờ chết.

Giữa lúc lão già che mặt chụp năm ngón tay đỏ như máu chỉ còn cách đầu đối phương chừng mấy tấc, đột nhiên lão hoa mắt, thậm chí toàn thân lão từ từ đưa lên, tiếp theo mình bị xoay chuyển theo gió bay đi.

Tư Mã Quan đột nhiên cảm thấy thanh trường kiếm trong tay được buông ra, đồng thời kinh lực toàn thân hoạt động trở lại như trước. Chàng không khỏi kinh ngạc mở bừng mắt ra.

Tình hình trước mặt đã thay đổi, không biết lão già trước mặt đã đi đâu rồi. Người đứng đó là một lão già lưng gù, râu tóc bạc phơ rối loạn bù xù.

Lão già coi rất hoạt kê nhìn Tư Mã Quan miệng cười hềnh hếch.

Tay lão dắt một thằng nhỏ lối mười một mười hai tuổi.

Tư Mã Quan chẳng hiểu ra làm sao, chấp tay thi lễ nói:

- Lão tiên bối! Nhờ ơn lão tiên bối cứu cho mới được sống sót. Vãn bối cảm kích vô cùng.

Lão công công chẳng để ý gì, cũng không đỡ chàng dậy, chỉ cười khanh khách hỏi:

- Tiểu tử! Đừng đập đầu nữa. Trong mình ngươi có bạc không?

Tư Mã Quan không hiểu. Chàng khấu đầu đứng dậy ngơ ngác hỏi:

- Lão tiên bối! Tiên bối cần bao nhiêu?

Lão công công cười ha ha đáp:

- Một vạn lượng.

Tư Mã Quan cả kinh nói:

- Văn bối làm gì có nhiều tiền thế? Dù có cũng không mang nổi!

Lão công công hỏi:

- Có chín ngàn lượng không?

Tư Mã Quan nhăn nhó lắc đầu đáp:

- Chín ngàn hay một vạn cũng chẳng sai nhau mấy.

Lão công công cười nói:

- Thế thì thằng lỏi còn hỏi lão gia cần bao nhiêu làm cái đêch gì?

Tư Mã Quan hiểu ý, liền móc hết bạc trong mình ra, then thùng đáp:

- Lão tiên bối! Trong mình văn bối chỉ có bấy nhiêu.

Lão già thò đầu ra ngó rồi gật gù nói:

- Chín mươi sáu lượng ba đồng tám phân. Ha ha! Ta không cần lấy cả bấy nhiêu.

Lão thò tay lấy ba đỉnh đưa cho gã tiểu đồng nói:

- Tiểu hoạt đầu! Bấy nhiêu đủ cho ta làm tiền lộ phí rồi.

Gã đồng tử cốt cách thanh kỳ, nhưng nét mặt không một tia cười.

Gã đón lấy bạc rồi hỏi:

- Lão hoạt đầu! Vị đại ca này có đi với chúng ta không?

Lão công công ngoác miệng ra đáp:

- Đi làm sao được? Tiểu hoạt đầu! Sao ngươi lại hỏi thế?

Đồng tử đáp:

- Lão hoạt đầu! Lão cứu người lần này nhưng khó mà cứu được lần sau. Chúng ta đi rồi, địch nhân đến chẹn y thì sao?

Lão hoạt đầu võ trán nói:

- Phải rồi! Tiểu hoạt đầu rất chu đáo. Ta chưa nghĩ tới điểm này!

Lão nói rồi thò tay vào bọc áo trắng bằng vải xám lấy ra một vật đưa cho Tư Mã Quan nói:

- Tiểu tử! cầm lấy!

Tư Mã Quan đón lấy coi, không ngờ là một con Phụng Hoàng nhỏ bằng vàng, trên mặt khắc ba chữ cổ tự "Phụng Hoàng Thần," chàng không khỏi nghĩ thầm:

- Đây là tấm lệnh phù của lão.

Tư Mã Quan tuy còn nhỏ tuổi, nhưng gia nhập giang hồ đã mấy năm đã có chút danh tiếng. Hiển nhiên chàng võ công cao thâm, mà tương đối còn có chút kinh nghiệm giang hồ, nên chàng vừa coi đã biết ngay lệnh phù của bậc tiền bối nổi danh.

Có điều là chàng chưa nghe ai hỏi lệnh phù là con kim Phụng Hoàng này, liền ngập ngừng hỏi:

- Lão tiền bối! Văn bối cầm cái này là có thể...

Lão công công ngắt lời:

- Cái đó không giữ được mạng cho người, vì trên chốn giang hồ phức tạp này bọn họ không hiểu cái đó là của lão nhân gia. Họ đã không biết thì còn sợ gì? Chờ người chết rồi lão phu có tức mình đi tìm họ cũng chẳng làm gì...

Lão dừng lại một chút rồi tiếp:

- Cái này của lão phu hoặc giả cũng có mấy người coi trọng, dù họ chưa thấy qua, nhưng họ cũng được nghe nói tới. Tiểu tử! Trong các phái lớn ở Trung Nguyên người thích phái nào nhất?

Tư Mã Quan đáp:

- Phải chăng tiền bối bảo văn bối tới đó nương tựa?

Lão già gật đầu đáp:

- Bản lĩnh của người mà qua lại giang hồ, nếu không gặp đại địch thì còn tạm được, nhưng người không nên giữ mối liên quan với Thiết Lạp Ông. Người mà còn giữ mối liên hệ đó thì có mười mạng cũng không toàn. Vì thế lão nhân gia muốn người kiếm một nơi ẩn náu bốn năm năm. Đồng thời người khổ công rèn luyện cho đến khi có người đón xuống núi rồi từ đó người sẽ có chỗ nương tựa.

Tư Mã Quan trầm ngâm nhận thấy lão già nói rất có lý, liền kính cẩn đề nghị:

- Văn bối chỉ có thể đến chùa Thiếu Lâm ở núi Tung Sơn, còn các phái khác, văn bối mấy năm nay đặc tội đã nhiều.

Lão công công cười ha hả nói:

- Gã tiểu tử này khi trước không coi ai vào đâu, bây giờ mới biết mình còn kém. Được rồi! Vậy người đi chùa Thiếu Lâm. Có điều người cầm cái đó của lão phu, nhưng không phải gặp ai cũng đưa ra, vì không mấy người biết tới. Khi người tới núi Tung Sơn phải đòi bái kiến cho bằng được thủ tịch trưởng lão. Nhà sư này ngày trước là chú tiểu Hoàn Viên. Gặp y rồi người sẽ được an trí ổn thỏa. Không chừng y thấy kỷ vật của lão gia sẽ đem công phu trọng yếu của phái Thiếu Lâm truyền dạy cho người.

Tư Mã Quan nghe nói cả mừng dập đầu hai lần nữa rồi mới cáo biệt ra đi.

Lão già quay lại nhìn đồng tử nói:

- Tiểu hoạt đầu! Người quả là kẻ thủ tín, không nói cho gã biết mình là con Thiết Lạp Ông.

Đồng tử lạnh lùng đáp:

- Nói ra thì được ích gì? Lão hoạt đầu còn không chịu thu y làm đồ đệ...

Lão già ngắt lời:

- Tiểu Hoạt Đầu! không phải lão không chịu thu nạp mà là gã không nuốt nổi cái đó của lão gia.

Tiểu đồng hỏi:

- Tại sao vậy?

Lão già đáp:

- Gã không đủ tư cách mà nuốt vào là dất cổ chết tươi. Dù chẳng chết cũng thành ngây ngô. Lão gia đã kiếm cả một trăm ba chục năm, biết có hàng mấy vạn người mà chẳng có một ai có thể tiếp thụ được cái đó. Bây giờ thấy người thì công trình một trăm ba chục năm của lão gia không đến nổi uổng phí.

Tiểu đồng nói:

- Tiểu tử phải học bao nhiêu lâu?

Lão già đáp:

- Nếu người học võ công tối cao của phái Võ Đương hay phái Thiếu Lâm thì chỉ cần nửa năm. Bằng người muốn nghệ thuật già dặn hơn thì phải hai năm. Nếu người học cái của ta phải mất bốn năm.

Đồng tử nóng nảy hỏi:

- Phải bốn năm tiểu tử mới báo thù được ư?

Lão già đáp:

- Cái đó tùy ở người. Ngay chưởng giáo hòa thượng phái Thiếu Lâm hiện giờ mà muốn học phân nửa của ta cũng phải mất bảy chục năm mới lĩnh hội được.

